

Zendingsberichten voor kinderen

Derde kwartaal 2021

Noord Amerika Divisie

AdventistMission.org

De juiste Geest krijgen

Arizona, VS, 3 juli

Shawnewa, 18

Mijn naam is Shawnewa. Ik ga naar de *Holbrook Indian School*, een adventistische school. Ik kom uit de Hopi- en Navajo-stam. Net als bij vele andere studenten op Holbrook, heeft mijn familie de traditionele gebruiken nog hoog in het vaandel staan. De opa en oma aan de kant van mijn vader zijn christelijk.

Een paar zomers terug gingen mijn broertje Naracaho en ik tijdens de vakantie naar een Bijbelschoolprogramma dat werd georganiseerd in het gebied van de Navajo. Ik genoot van de dingen die ik over God leerde. Ik wilde meer weten en daarom ging ik de daaropvolgende zomer opnieuw naar de Vakantie Bijbelschool.

In de derde klas probeerde mijn opa me zover te krijgen dat ik me inschreef bij Holbrook. Het is een paar uur rijden met de auto vanaf mijn huis naar school en ik wilde helemaal niet zo ver bij mijn familie vandaan zijn. Daarom besloot ik niet te gaan. Toen overleed mijn opa. Uit verdriet en respect voor hem koos ik ervoor om me toch bij Holbrook in te schrijven en de vierde klas daar af te ronden.

Toen ik bij Holbrook aankwam, was de sfeer meteen heel prettig. Ik genoot vooral van wat ik over God te weten kwam. Het gaf me zo'n vredig gevoel. Op een dag vroeg de Bijbelonderwijzer tijdens de les of iemand van de studenten gedoopt wilde worden. Het leek me wel wat, maar ik wist niet wat mijn familie ervan zou vinden. Daarom stak ik mijn hand niet op. Een paar weken later vroeg de onderwijzer het opnieuw. Deze keer maakte ik me geen zorgen om wat andere mensen zouden denken. Ik wilde Jezus volgen. Aan het einde van het schooljaar werd ik met vijf klasgenoten gedoopt.

Toen ik tijdens de zomervakantie naar huis ging, wilde een aantal familieleden niet met me praten. Als ze hun mond al opendeden, was het enkel om me te treiteren. Mijn moeder zei me dat ze me niet meer naar Holbrook zou laten gaan. Ze waren er boos om dat ik christen was geworden. Ik vroeg het personeel op school om voor me te bidden. Niet lang daarna veranderde mijn moeder van gedachten. Ze vertelde me dat ze positieve veranderingen in me zag. Ze zei dat ik blijer leek dan ooit tevoren en dat het haar niet uitmaakte dat ik in Christus geloofde, al deelde ze mijn overtuigingen niet.

Nu rond ik mijn laatste jaar op Holbrook af. Kort geleden is mijn broer Naracaho gedoopt. Hij heeft bijna hetzelfde meegemaakt als ik. Hij kreeg te horen dat de geest die nu in hem was bij zijn doop vervangen zou worden door een andere Geest, de heilige Geest. Hij had er moeite mee om een beslissing te nemen, maar aan het einde van het laatste schooljaar koos hij er, net als ik, voor om Jezus te volgen. We zijn zo blij met alle mensen die ervoor hebben gezorgd dat Naracaho en ik over Gods liefde voor ons hebben geleerd op de *Holbrook Indian School*.

Zusjes naar school bidden

Arizona, VS, 10 juli

Quentina, 15

In groep 7 reisde ik met mijn vader naar de adventistische *Holbrook Indian School*. Ik verheugde me erop om daarnaartoe te gaan. Mijn tante, die net zo oud is als ik, kwam vaak naar huis tijdens de vakantie en vertelde me dan wat ze leerde, welke gezellige dingen de kinderen deden en welk vegetarisch eten ze aten in de kantine. Voordat het helemaal vaststond dat ik naar Holbrook zou gaan, liet mijn oma me een groot kookboek zien met allemaal recepten voor vegetarische gerechten. 'Dit soort dingen ga jij ook eten', zei ze.

Eenmaal op Holbrook, werd ik gepest door een paar meisjes in mijn klas en ik werd betrappt toen ik op hen reageerde. Het kwam vaak voor dat ik naar het kantoor van de directeur werd gestuurd. Daarna raakte ik achterop met mijn schoolwerk. School was erg frustrerend voor me. Op een keer zei ik tegen de docente, 'Geef me maar gewoon een 1'. Geduldig ging ze met me aan de slag, maar bij de meeste vakken stond ik nog steeds op zakken.

Op een dag gaf een docent me een extra opdracht voor een cijfer en daardoor haalde ik mijn gemiddelde op naar een negen. Ik was zo blij! Al snel ging het beter met mijn cijfers. Ik begon school leuk te vinden. Het personeel had wel door dat ik beter in mijn vel zat. Ik wist niet hoe ik op complimentjes moest reageren en toen een docent tegen me zei dat ze trots was op mijn vooruitgang, vond ik een manier om de volgende dag in de problemen te komen. Tot mijn grote verbazing stuurden ze me niet naar huis. In plaats daarvan hielpen ze me om betere keuzes te maken.

Toen kwam mijn tante in de problemen en besloot ze dat ze niet langer naar Holbrook wilde gaan. Mijn oma zei dat ik dan ook thuis moest komen omdat ze die reis van twee uur niet alleen voor mij ging maken. Het schoolpersoneel regelde dat ze me voor de vakanties thuis zouden brengen en ook weer op zouden halen zodat ik op Holbrook kon blijven. Toen ik naar huis ging tijdens de vakantie, vertelde ik mijn jongere zusje over de Bijbelverhalen die ik op school en in de kerk had geleerd. Ze besloot dat ze ook naar Holbrook wilde gaan.

Op Holbrook leerde ik elk jaar weer wat meer over God. Doordat ik in de problemen kwam, kreeg ik een mentor toegewezen. Ze vertelde me over God en deed lieve dingen voor me om te laten zien dat ze om me gaf. Toen ik haar liet weten dat ik gedoopt wilde worden en ze vroeg 'Waarom?' legde ik haar uit dat ik mijn familie wilde helpen. Ik dacht dat zij ook zouden veranderen als ze de positieve verandering in mij zagen. Mijn mentor bestudeerde de Bijbel met mij en drie vrienden op Holbrook. Ik leerde nog meer over Jezus en hoe Hij naar ons kwam om te laten zien hoe God is. Ik kwam te weten dat ik tot Hem kon bidden en Hem kon vragen om me te helpen. Ik begon voor mijn oudere zus te bidden.

In het begin zag ik geen verschil. Tot ze op een dag verkondigde dat ze ook naar Holbrook wilde gaan. Hetzelfde gold voor mijn jongere zusje. Ik ben blij dat ik naar Holbrook ben gegaan en heb geleerd dat God van mij en mijn familie houdt.

De eigenwijze Malena

Arizona, VS, 17 juli

Naomi Jackson, 35

De decaan van de meisjesafdeling dacht dat ze eigenwijs was, tot ze de elfjarige Malena ontmoette. Naomi, de assistente van de decaan op de adventistische *Holbrook Indian School*, probeerde Malena om zes uur 's ochtends wakker te krijgen met een liedje. Malena bleef slapen. Ze kietelde haar, klopte op haar arm en schudde haar voorzichtig heen en weer. Malena was niet wakker te krijgen. Ze daagde haar uit voor een wilde touwtrekwedstrijd met de lakens. Malena deed met haar mee, maar 25 minuten later was ze weer diep in slaap.

Malena weigerde ook om haar kamer op te ruimen of haar huiswerk te maken. De grootste uitdaging voor de decaan van de meisjesafdeling was om Malena een douche te laten nemen. Ze haalde alles uit de kast om het meisje ervan te overtuigen zich te wassen. Het was niet dat Malena geen douche wilde nemen. Ze wilde zich gewoon douchen als ze daar zin in had. Jammer genoeg gebeurde het maar weinig dat Malena zich wilde douchen als de decaan zei dat ze zich moesten wassen. De decaan stoorde zich waarschijnlijk aan Malena's dwarsheid, want ze was net zo eigenwijs.

Toch kan je je bijna niet voorstellen dat iemand moeite had met bedtijd. De decaan en Malena zongen altijd een lied over Jezus. Daarna pakte Malena de handen van de decaan om te bidden en haar wensen aan God te vertellen, 'Lieve Jezus, wilt U mijn oma zegenen en de zoon van mevrouw Kennedy en', bad Malena. Toen ze klaar was, sloeg ze haar armen om de nek van de decaan en riep ze, 'Föhn!!'. De decaan zette een denkbeeldige föhn aan en probeerde Malena's armen met bijpassende geluiden los te weken van haar nek. Terwijl ze dit deed, verdwenen alle moeilijkheden van die dag naar de achtergrond.

Met het verstrijken van de maanden verminderde Malena's koppigheid om niet te douchen. Maar, nadat ze een paar dagen braaf had gedoucht, betrapte de decaan Malena erop dat ze volledig aangekleed bij het bankje zat met een vredige uitdrukking op haar gezicht en gewoon haar tijd uitzat. 'Ga onder de douche!', snauwde ze. Malena was een kei in eigenwijs-zijn. Maar hetzelfde gold voor de decaan.

Toen er meer dan een half jaar van het schooljaar was verstreken, kwam het nog maar nauwelijks voor dat Malena niet op tijd douchte. Ze werd makkelijk in de omgang. Tot ze op een avond naar de slaapzaal kwam met een drankje waar ze voor het slapengaan van wilde genieten. Ze had er niet bij nagedacht dat ze niet goed zou slapen door dat te drinken. Een felle discussie volgde. Uiteindelijk lag ze met tranen in haar ogen onder de dekens en weigerde Malena te zingen, te bidden en de föhn aan te zetten. Toen de decaan wegging, fluisterde ze bij Malena's bedrand, 'Ik houd van jou'. Malena zei niets, al was ze nog steeds wakker.

De volgende morgen liep de decaan net door de gang om na te gaan of de basisschoolmeisjes zich klaarmaakten voor school toen Malena verscheen. Ze bleef staan, blij als ze was omdat haar geliefde slaapkop op dit uur al uit haar warme bed was gekomen.

Malena sloeg haar armen om haar heen en zei op die manier 'goedemorgen' tegen haar. 'Het spijt me dat ik zo deed gisteravond', zei ze. 'Het spijt me dat ik zo boos op je werd', reageerde de decaan en ze gaf haar een knuffel.

De kinderen zijn niet de enigen die iets leren op school. De decaan van de meisjesafdeling legt uit, 'Als ik Malena probeer te leren wat het betekent om een volgeling van Jezus te zijn, leert zij mij over Gods genade'. Ook de decaan wil minder koppig zijn.

Ongelooflijke invloed

Arizona, VS, 24 juli

Shima

Welke invloed kan een zendingsschool op een gezin hebben? Zo'n veertig jaar geleden hoorde Shima, dat 'moeder' betekent in het Navajo, over het bestaan van de adventistische *Holbrook Indian School*. Een bejaarde vriend sprak heel lovend over deze school in het Navajo-reservaat in Arizona, (Verenigde Staten). 'Onze Navajo-kinderen krijgen erg goed les op die school!', zei hij.

Shima luisterde aandachtig omdat ze veel respect had voor haar vriend. Hij had als codeprater gewerkt voor het Amerikaanse leger, waarbij hij het Navajo dat nauwelijks bekend was als geheimtaal had gebruikt om tijdens de oorlog te communiceren. Shima schreef vijf van haar zeven kinderen in bij de adventistische *Holbrook Indian School*. Haar oudste zoon leerde lassen en ander metaalwerk op de school. Hij vond het heerlijk om met metaal te werken en werd metaalbewerker.

Shima's een-na-oudste kind, een meisje, ging naar een adventistische universiteit nadat ze de adventistische *Holbrook Indian School* had afgerond. Ze studeerde verpleegkunde aan het *Pacific Union College* in Californië en werkt nu als verpleegster in het Navajo Reservaat. De twee jongste kinderen stuurde Shima niet naar de adventistische *Holbrook Indian School*. Tot die beslissing kwam ze doordat ze gaandeweg toch niet tevreden was met de school.

Één van haar dochters, Nabaa, had wat problemen op school waardoor de directie haar uiteindelijk vroeg om van school te gaan. Het raakte Shima dat haar dochter niet mocht blijven. Na verloop van tijd bleek echter dat Nabaa niet alleen problemen had op de adventistische *Holbrook Indian School*. Naar welke school ze ook ging, er waren steeds moeilijkheden. Tenslotte haalde ze haar diploma op een andere school, terwijl ze inwoonde bij een christelijk gezin. Daarna ging ze naar de universiteit en werd ze docente. Nabaa doet dat nog steeds en is lid van de adventkerk.

Nabaa is er nu waarschijnlijk niet meer boos om dat de adventistische *Holbrook Indian School* haar wegstuurde. Haar drie kinderen zijn allemaal naar die school gegaan. Nabaa's kinderen, nu jongvolwassenen, hebben Holbrook afgerond en het gaat prima met ze. Één van hen is docent, een ander is nog bezig met zijn opleiding om docent te worden. Het derde kind is de vrouw van een adventistische predikant en wil ook voor de klas staan.

Wat gebeurde er met de twee jongste kinderen van Shima die niet naar Holbrook zijn gegaan? Ze leerden over Jezus van hun familieleden en beiden werden adventist. Één van hen geeft nu les op een adventistische school. Wat een zendingsschool voor een gezin kan betekenen? De adventistische *Holbrook Indian School* heeft een enorme invloed uitgeoefend op Shima's familie en op vele anderen in het Navajo-reservaat en daarbuiten.

Lachen en zingen

Arizona, VS, 31 juli

Katelyn, 11 & Kallie, 9

De elfjarige Katelyn en haar negenjarige zusje, Kallie, moesten middenin het schooljaar ineens terugkeren naar hun huis in het Navajo Reservaat. Het COVID-19 virus verspreidde zich en door heel de Verenigde Staten en over de hele wereld sloten de scholen hun deuren. Katelyn en Kallie woonden normaal gesproken in het meisjeshuis van de adventistische *Holbrook Indian School*. Maar toen de school moest sluiten om de verspreiding van het virus tegen te gaan, reisden de zusjes naar hun woonplaats op zo'n negentig minuten rijden met de auto in de staat Arizona in de Verenigde Staten.

Dat ze thuis waren, betekende niet dat ze vakantie hadden. De meisjes kregen nog steeds les en moesten ook huiswerk maken. Hun onderwijzers deden alles online. Het enige probleem was dat Katelyn en Kallie geen internet hadden in hun één-kamer blokhut. Er was ook geen stromend water in hun huis en de elektriciteit kwam via een verlengsnoer vanuit het naastgelegen huis van een familielid. Hun burens hadden ook geen internet. Bijna niemand in de buurt had eigenlijk internet, op een adventistische kerk aan het einde van de weg na.

Toen de predikant van de kerk erover hoorde, liet hij de meisjes weten dat ze de Wi-Fi van de kerk gerust mochten gebruiken voor hun lessen. En dus liepen Katelyn en Kallie elke dag via de modderige weg om hun schoolwerk te maken in de kerk. Tijdens de wandeling glimlachten ze als ze dachten aan de leuke tijd op de *Holbrook school*. Ook zongen ze de vrolijke liedjes over Jezus die ze op de school hadden geleerd. Van de huizen die ze op hun wandeling tegenkwamen, stond er één bekend als de plaatselijke 'drugshandel'. De verf op het huis bladderde af en één van de ramen was gebroken. Hoe laat het ook was, er liepen altijd mensen in en uit het huis.

Kerkleden hadden het huis bezocht en erin gebeden. De kleine kinderen van de burens waren naar de kerk gekomen voor de Vakantie Bijbelschool. Maar niemand van de volwassenen scheen zich voor God te interesseren. Tot één van de volwassenen de blije zusjes in de gaten kreeg. Toen de moeder van Katelyn en Kallie op een dag langs het huis liep, kwam de buurvrouw naar buiten rennen. 'Waarom lachen jouw dochters zo en kijken ze niet zo verdrietig als mijn kleine zusjes?', vroeg ze. 'Waarom zingen ze altijd?'

De vragen verbaasden moeder. Maar ze was blij dat de buurvrouw Katelyn en Kallie had opgemerkt en ze nodigde de vrouw uit om zelf te ontdekken waarom ze zo lachten en zongen. 'Vanavond gaat mijn gezin naar de populieren bij de beek om God te aanbidden', vertelde moeder. 'Wil je ook komen?' Die avond kwamen de kinderen van de 'drugswoning' naar het bosje populieren. Moeder las een Bijbelverhaal voor en iedereen zong liedjes over Jezus. De kinderen genoten van de dienst. 'Kunnen we dit morgen weer doen?', vroegen ze.

Katelyn en Kallie deden iets heel bijzonders. Ze werden zendelingen voor hun burens. Doordat ze steeds lachten en zongen lieten ze Jezus' geweldige liefde zien aan een gezin dat bijna onbereikbaar leek.

Een doos vol verrassingen!

Marshalleilanden, 7 augustus

Raijan, 15; Jehuraian, 11; Jaira, 9

Een witte kartonnen doos bereikte de adventistische zendingsschool op de Marshalleilanden. De doos was zwaar en kwam uit Texas, een ver weg gelegen gebied in de Verenigde Staten. Het was aan vader gericht, de onderdirecteur van de school. Maar vader wist dat de inhoud van de doos niets met de school te maken had. Het pakket was bedoeld voor zijn gezin en andere zendelingen.

Vader stond te popelen om naar huis te gaan. Hij vertelde moeder over de doos toen ze pauze had en even geen les hoefde te geven in groep 1. Hun drie kinderen luisterden mee en konden ook niet wachten om te ontdekken wat er in de doos zat. 'Laten we het pakket openen!', riep de oudste, Raijan, die vijftien jaar was. 'Jaa, laten we de doos openen!', zei Jehuraian, zijn elfjarige broertje. 'Open de doos nou alsjeblieft!', smeekte hun zusje Jaira, die negen was.

Vader glimlachte om hun enthousiasme. 'Als we thuis zijn, openen we het pakket', zei hij. Na school grepen de kinderen de armen van hun vader en trokken ze hem in de richting van de deur. Toen ze thuis waren, verzamelde het gezin zich rond de doos in de woonkamer. 'Dit pakket is een zegen van God', zei vader. 'Laten we God nu meteen danken'. Het gezin knielde neer en vader bad.

'Hemelse Vader, we zijn zo blij met deze zegen die we net hebben ontvangen', zei hij. 'We zijn er zo dankbaar om dat U ons niet vergeten bent. Help ons om anderen te zegenen met behulp van de zegeningen die we zelf ontvangen. Dank u voor opa Bob en dat hij zo aardig is. Zegent U hem alstublieft. Amen.' Nadat zijn vader had gezegd dat het goed was, pakte Raijan een schaar en opende hij de doos. 'Oh wow', riep hij toen hij een speelgoedauto zag. 'Die gele is voor mij!'

Jehuraian grabbelde met zijn hand in de doos. 'Die blauwe is van mij!', verklaarde hij. Het maakte Jaira niet uit welke auto haar broers kozen. Zij was helemaal weg van de pop en de bijpassende kleertjes. 'De pop is voor mij', riep ze. 'En mama, er zitten ook nieuwe kleertjes bij voor de poppen!' Moeder keek in de doos. Een zak gouden chocolademunten trok haar aandacht en ze viste hem eruit. 'Dit deel ik niet met jullie, lieverds', zei ze. 'Mijn studenten krijgen hier wat van. Ze kunnen wel een oppepper gebruiken.'

Vader keek de rest van de doos door: schriften, potloden, rode rijst, noten en voorgekookte aardappelpuree. Hij zou deze spullen delen met de studentzendelingen die ook lesgeven op de school. Toen zag hij zijn favoriete iets: gedroogde ananas. Het eerste pakket, drie jaar geleden, kwam als een verrassing voor vader en moeder. Ze waren naar de Filippijnen verhuisd om les te geven op de Marshalleilanden. Opa Bob had over hun zendingswerk gehoord door de zendingsverhalen in de driemaandelijkse *Mission* en hij wilde graag helpen.

Elke week gaf hij geld tijdens de sabbatschoolcollecte en hij stopte nog wat extra in de collectezak als er geld op werd gehaald tijdens de dertiende sabbat om de school te steunen.

Maar hij wilde nog meer doen. En daarom begon hij maandelijks dozen rond te sturen met speelgoedspullen, voedsel, schoolbenodigdheden en nog veel meer. De pakketten komen vaak net op het moment dat er bijna geen eten meer in huis is, als vader en moeder wel wat bemoediging gebruiken kunnen of als er een kind jarig is.

Elke keer dat er een pakket aankomt, springen de kinderen in de lucht van blijdschap en danken vader en moeder God voor zijn trouw. Ook bidden ze voordat ze de doos openen. 'Dank U God, dat U uw liefde aan ons laat zien door opa Bob', bidt vader. 'Dank U voor uw trouw'.

'Dank je wel' zeggen

Marshalleilanden, 14 augustus

Jaira, 9

Wat is het eerste dat je doet als je een cadeautje hebt gekregen? Speel je ermee of eet je het meteen op? Jaira gaat altijd meteen een 'dank je wel'-brief schrijven. Ze begon daarmee toen de post een verrassingsdoos bezorgde vanuit Texas, een ver weg gelegen staat in Amerika. Jaira en haar twee oudere broers zijn Filipijnse zendelingskinderen op de Marshalleilanden. Hun ouders geven les op de adventistische zendingsschool.

In de verrassingsdoos vond Jaira een pop die helemaal voor haar alleen was. Ze wilde er meteen mee gaan spelen, maar vader hield haar tegen. 'We danken de HEERE God voor deze cadeaus, maar we moeten er ook aan denken dat de HEER ze aan ons gegeven heeft via opa Bob in Texas', zei hij. 'Het zou goed zijn als jullie een brief schrijven aan opa Bob om hem te bedanken'. Jaira keek verbaasd. Ze was maar zes jaar oud en kon nog niet schrijven. 'Hoe doe ik dat dan?', vroeg ze. 'Hoe moet ik schrijven?' 'Bedenk gewoon hoe je 'dank je wel' wil zeggen', zei vader.

Jaira dacht goed na. Ze keek naar haar oudste broer, Raijan, die zijn brief al aan het schrijven was op het papier voor hem. Hij was dertien jaar en het was makkelijk voor hem om een brief te schrijven en op die manier te bedanken voor de speelgoedauto die hij had gekregen. Ze keek naar haar oudere broertje, Jehuraian. Hij was acht jaar en was ook al druk aan het schrijven over de speelgoedauto die hij had gekregen. Wat kon zij schrijven? Plotseling begonnen haar ogen te stralen. Ze draaide zich om naar haar vader, die op de bank zat.

'Ik kan een mooie tekening maken!', zei ze. 'Dat is een goed idee', antwoordde vader. 'Er zijn een heleboel manieren om 'dank je wel' te zeggen'. Met haar nieuwe pop in de ene hand, gebruikte Jaira haar andere hand om een groot rood hart te tekenen. Daaromheen tekende ze een paar kleinere hartjes. Aan de bovenkant van het papier schreef ze haar naam zo netjes mogelijk, 'Jaira'. Nu zou opa Bob ook weten hoe blij ze was met haar pop.

Een maand later kwam er weer een doos. Via de zendingsverhalen in de driemaandelijke *Mission* had opa Bob gehoord over het zendingswerk van het gezin en hij wilde graag een steentje bijdragen. Elke week gaf hij geld tijdens de sabbatschoolcollecte en hij stopte nog wat extra in de collectezak als er geld op werd gehaald tijdens de dertiende sabbat om Jaira's school te steunen. Toch vond hij ook dat nog niet genoeg. Daarom begon hij elke maand dozen te sturen.

Elke maand werd een nieuwe doos bezorgd en elke maand schreven Jaira en haar broers brieven om hem te bedanken. Een jaar ging voorbij. Twee jaar. Drie jaar. Eerst vond Jaira het maar niks om die brieven te schrijven, maar met elke maand die verstreek werd het iets makkelijker om te doen. Ze begon zelfs verhalen te verzinnen voor haar brieven. Vader vond het geweldig. Opa Bob had Jaira geleerd hoe ze moest schrijven. Hij had haar zo veel dozen gestuurd dat ze het schrijven onder de knie had gekregen door elke keer 'dank je wel' te zeggen. Vader dankte God voor zijn grote zegeningen.

Geen geel schrift

Marshalleilanden, 21 augustus

Jaira, 9

Het lievelingsschrift van de negenjarige Jaira ligt bij haar thuis op de Marshalleilanden. Het schrift heeft een felgele omslag en een metalen spiraalbinding. Op de bladzijdes van dit schrift tekent Jaira en schrijft ze brieven. Al haar tekeningen en brieven gaan naar één persoon, de man die haar het schrift gaf: opa Bob in het ver weg gelegen Texas.

Maar op een dag was Jaira haar gele schrift kwijt. En ze had het echt nodig. Ze had een brief geschreven om te bedanken voor het pakket met cadeautjes dat zij en haar familie van opa Bob hadden gekregen. Vader wilde haar brief juist naar Texas sturen. 'Pak je brief eens', zei vader. 'Je oudere broers, Raijan en Jehuraian, hebben hun 'dank je wel'-brieven al gegeven en ik wil ze vandaag op de post doen'.

Jaira stond bij de salontafel. Daar had ze haar schrift voor het laatst gezien, maar de tafel was nu leeg. Jaira keek onder de tafel. Geen schrift. Ze zocht op en onder de bank. Niets. Waar was het schrift? In de keuken keek ze op het aanrecht en in de gootsteen. Weer niets. Ze kon zich niet voorstellen dat het schrift in de koelkast lag, maar ze keek voor alle zekerheid. In de koelkast zag ze een gele pompoen en gele bananen. Maar geen geel schrift.

Jaira zocht in haar slaapkamer. Ze wist niet waar ze verder nog kon kijken. Ze had behoorlijk haar best gedaan op de 'dank je wel'-brief toen haar zendelingsgezin de doos van opa Bob had ontvangen. Ze had zelfs een tekening gemaakt van een meisje – zichzelf – met een grote glimlach op haar gezicht. Waar was het schrift nou toch?

Aarzelend liep Jaira weer terug naar de woonkamer. Ze herinnerde zich nog goed dat ze het schrift op de tafel had gelegd nadat ze haar brief en tekening aan vader had laten zien. Ze keek naar de lege salontafel. Vader wachtte op haar. Wat kon ze doen? Ineens wist Jaira het. Ze kon bidden. Vader vertelde haar altijd dat ze met elk probleem tot God kon gaan. Nu had ze een groot probleem.

Voor de tafel knielde Jaira op de grond. Ze sloot haar ogen, vouwde haar handen en hield ze bij het puntje van haar neus. 'Lieve Jezus, help me alstublieft om het schrift te vinden, zodat ik de brief kan sturen', bad ze. Toen ze haar ogen opende, viel haar blik op de tafel. Ze knipperde en keek weer. Daar was haar gele schrift! 'Dank U, Jezus!', riep ze uit. Ze pakte haar schrift en bladerde erin. Haar brief en tekening waren er nog. 'Wacht, papa', riep ze. 'Ik moet nog een brief schrijven!'. Terwijl ze geknield bij de tafel op de grond zat, schreef Jaira een tweede brief. Ook die moest naar Texas. 'Ik schrijf u om u te vertellen dat God mijn gebed beantwoordde', begon ze.

Vissers van mensen

Nunavut, Canada, 28 augustus

Bakani

Bakani zit in groep 7 en woont in één van de meest afgelegen steden ter wereld. Hij woont in Iqaluit, een stad met maar 8000 inwoners op de Canadese Arctische Eilanden. Bakani's woonplaats is zo afgelegen dat het eiland niet door wegen of treinen met de rest van Canada verbonden is. In de winter bevriest het water van de Frobisher Bay en kunnen schepen niet naar Iqaluit varen. 's Winters en 's zomers kan je het beste met het vliegtuig naar en van Iqaluit reizen. De naam van de stad, Iqaluit, komt van een plaatselijk woord dat 'plaats met veel vis' betekent. Iqaluit heeft die naam gekregen omdat het van oorsprong de plek is waar de inheemse Inuit-mensen al duizenden jaren naartoe gaan om te vissen. Ook nu vangen vissers nog steeds vis in Frobisher Bay.

Bakani vindt vissen en andere dieren prachtig. Hij gelooft dat God de wereld en alles erin en erop in zes dagen geschapen heeft, zowel de planten en dieren als de mensen, en dat Hij toen rustte op de zevende dag. Toch hoorde hij een heel ander verhaal op school. Zijn leraar zei tegen groep 7 dat de wereld door een grote knal was ontstaan en dat mensen van dieren afstamden. Bakani vroeg zich af waarom sommige klasgenoten eraan twijfelden dat God de wereld geschapen had. 'Hoe kan de hele wereld, mensen, dieren en planten, uit een atoom ontstaan?', zei hij. 'Dat slaat nergens op. Ik geloof dat God deze wereld en alles erin en erop geschapen heeft, ook ons mensen'.

Hij ging verder: 'Er zijn ook mensen die denken dat wij als mensen van de apen of bavianen afstammen. Zoals ik al zei, klopt daar helemaal niets van. God heeft ons gemaakt. We kunnen onmogelijk van de dieren afstammen. Hebben jullie wel eens gezien dat een mens uit een dier ontstond?' Als Bakani met zijn klasgenoten speelt, vragen ze hem soms hoe hij kan geloven in een Schepper, in een God die hij niet ziet. 'We kunnen God niet zien, dus hoe kunnen we nou weten dat Hij bestaat?', vroegen zijn vrienden. Bakani had zijn antwoord klaar. Hij beantwoordde hun vraag met een wedervraag. 'Jullie hebben je overgrootouders nog nooit gezien', zei hij. 'Hoe kan je dan zeggen dat ze ooit op deze aarde hebben rondgelopen?'

Bakani zou zijn vrienden graag meer over God willen vertellen. Hij probeert net zo van hen te houden als God van hem houdt. Als zijn klasgenoten onvriendelijk zijn, vergeeft hij ze meteen. Hij leest bijna elke ochtend en avond in de Bijbel. Hij geniet vooral van de sabbat, de dag waarop een kleine groep zevendedagsadventisten Gods scheppingsdag van rust gedenken door samen de Bijbel te bestuderen. Zijn favoriete Bijbeltekst is Genesis 1:1, waarin staat 'In het begin schiep God de hemel en de aarde'. Door dit vers gelooft hij niet wat zijn leraar vertelt over een grote knal en over mensen die misschien wel van de apen komen.

In een afgelegen plaats zoals Iqaluit zijn er geen apen. Er is wel veel vis. Per slot van rekening betekent Iqaluit ook 'plaats met veel vis'. In Iqaluit liggen er een heleboel vissen te wachten, klaar om gevangen te worden. Jezus zei tegen zijn discipelen, 'Kom, volg Mij, Ik zal van jullie

vissers van mensen maken¹. Bakani wil een visser van mensen zijn. Meer dan wat dan ook, wil hij zijn klasgenoten leren dat God hen heeft geschapen.

¹ Mattheüs 4:19

Beter dan speelgoed

Nunavut, Canada, 4 september

Mariah, 9

Op een maandag kwamen een paar vrienden onder schooltijd bij Mariah staan. 'Wat doe je na school?', vroeg één van hen. 'Mogen we bij jou thuis spelen?', zei een ander. Mariah schudde haar hoofd. 'Vandaag niet', liet ze weten. 'Ik heb het zo druk'.

De negenjarige Mariah was een levendig meisje dat in Pond Inlet woonde, een klein dorp op een verlaten eiland binnen de Canadese Arctische Archipel. Ze zat in groep 6 en doordeeweeks ging ze elke dag naar school. Na schooltijd maakte ze haar huiswerk en hielp ze haar ouders in en om het huis. Op sabbat aanbaden zij en haar familie de Here God door de Bijbel te lezen en digitaal preken te beluisteren.

Maar Mariahs vrienden wilden graag met haar spelen. Op dinsdag kwamen de kinderen weer om haar heen staan. 'Wat doe je na school?', vroeg één van hen. 'Mogen we bij jou thuis spelen?', zei een ander. Maria schudde haar hoofd. 'Vandaag niet', antwoordde ze. 'Ik heb het zo druk'. Zo ging het ook op woensdag, donderdag en vrijdag. 'Wanneer kan ik dan naar jou toekomen om samen te spelen?', vroeg een vriend. 'Zaterdag misschien?', zei een ander. 'Op zaterdag heb je toch wel tijd!'.

Mariahs ogen begonnen te glanzen. Op zaterdag was ze inderdaad vrij. 'Jullie kunnen gerust naar mijn huis komen en meedoen met de Bijbelstudie', stelde ze voor. Haar vrienden keken beduusd. Ze hadden de Bijbel nog nooit gelezen. Maar ze wilden tijd doorbrengen met Mariah en dus spraken ze af dat ze zaterdag naar haar toe zouden komen. Op sabbat arriveerden een paar vrienden bij Mariahs huis om met haar en haar ouders in de Bijbel te lezen. De jonge bezoekers keken raar op hun neus toen ze naar Mariah luisterden terwijl ze voorlas. Ze hadden nog nooit over God gehoord.

Na het lezen zette vader de computer aan en keek de groep online naar een preek van een adventistische predikant. En weer waren de jonge bezoekers beduusd. Ze hadden nog nooit naar een preek geluisterd en ze begrepen niet helemaal wat de predikant vertelde. Achteraf vroegen ze Mariah om uitleg. 'Wat bedoelde hij toen hij dit-en-dat zei?', vroeg er één. 'En hoe zit het met waar hij toen over vertelde?', zei een ander. Mariah probeerde de preek zo goed mogelijk uit te leggen. Toen ze klaar was, leken haar vrienden het te begrijpen. 'Dank je wel dat we naar je huis mochten komen', zei één van haar vrienden bij het weggaan. 'Ja, ontzettend bedankt!', zei een ander.

Op een maandag op school vroegen een paar kinderen aan Mariahs vrienden wat ze op zaterdag bij Mariah thuis hadden gedaan. 'We hebben in de Bijbel over God gelezen', vertelde één van hen. 'En we hebben een interessante preek beluisterd', antwoordde een ander. De kinderen die ernaar hadden gevraagd, hadden ook nog nooit in de Bijbel gelezen of een preek geluisterd en ze waren nieuwsgierig. 'Wat heb je gelezen?', vroeg er één. 'Waarom was de preek zo interessant?', zei een ander. Mariahs vrienden deden hun best om zo goed mogelijk te vertellen wat ze over God hadden geleerd.

Mariah glimlachte terwijl ze luisterde. Het deed haar goed. Dit was veel beter dan met speelgoed spelen. Ze kon haar klasgenoten elke sabbat bij haar thuis uitnodigen.

Grote veranderingen in Canada

Nunavut, Canada, 11 september

Paula, 9

Er kwam een enorme verandering in het leven van de negenjarige Paula toen zij en haar familie naar de andere kant van Canada verhuisden. Paula woonde eerst in Calgary, een stad in het westen van Canada. Maar op een dag stapte ze aan boord van een vliegtuig en vloog ze 3000 kilometer (1850 mijl) naar Iqaluit, een stad op de Canadese Arctische Eilanden. Vroeger woonde Paula in een grote stad met meer dan 1 miljoen inwoners. Nu verhuisde ze naar een kleine stad met maar 8000 mensen. Voorheen woonde Paula in het midden van Noord-Amerika, een groot continent. Nu ging ze naar de rand van een klein eiland. En dat waren niet de enige veranderingen.

Vanaf dat moment ging Paula ook elke sabbat naar de kerk met haar moeder. 'Hier in Iqaluit bezocht ik de kerk voor het eerst', vertelde ze. 'De mensen in de kerk waren zo gastvrij en zorgzaam. Het heeft mijn leven veranderd!'. Vroeger las Paula nooit in de Bijbel. Nu leest ze de Bijbel regelmatig. Terwijl ze naar de kerk ging en de Bijbel las, begonnen er ook andere dingen te veranderen in haar leven. Eerst was ze gemeen geweest tegen andere mensen. Nu is ze vriendelijker omdat ze heeft gelezen wat Jezus zei, 'Behandel anderen dus steeds zoals je zou willen dat ze jullie behandelen'². Nog één andere grote verandering vond plaats in Iqaluit. Paula kreeg een nieuw zusje.

Het balletje begon te rollen toen moeder op een dag liet weten dat het gezin pleegkinderen zou aannemen. In Iqaluit kunnen sommige ouders niet voor hun kinderen zorgen en moeder besloot dat zij en Paula zouden helpen. De kinderen konden blijven tot hun eigen ouders hun taak weer op zich konden nemen. Paula genoot ervan toen ze haar nieuwe zusje ontmoette, de tweejarige Joy. Maar ze was verbaasd toen ze aan tafel gingen voor hun eerste maaltijd samen. Joy wist niet hoe ze moest bidden. Voor het eten bad Paula, 'Lieve God, dank U voor dit eten. Zegen het alstublieft. Amen'.

Toen ze haar ogen opendeed, zag ze dat Joy wat vreemd keek. Joy begreep niet wat er zojuist was gebeurd. Na de maaltijd legde Paula uit dat alle goede dingen van God komen en dat ze God voor de maaltijd dankt voor het eten. 'Ik zal je laten zien hoe je moet bidden', zei Paula. 'Het is heel makkelijk'. Gehoorzaam vouwde Joy haar handen en ze sloot haar ogen. 'Lieve God', zei Paula. 'Lieve God', herhaalde Joy. 'Dank U voor dit eten'. 'Dank U voor dit eten'. 'Amen'. 'Amen'. Paula lachte blij naar haar. 'Goed zo!', zei ze. 'Nu kan je God zelf bedanken als je gaat eten'.

Op sabbat nodigde ze Joy uit om mee te gaan naar de sabbatschool en de kerkdienst. Ze voelde zich gelukkig, omdat ze Jezus deelde met anderen. Na een tijdje namen Joys ouders hun dochter weer in huis en kwamen er andere pleegbroers en -zusjes bij Paula thuis. Paula's favoriete Bijbeltekst is Psalm 150:6, waarin staat 'Alles wat adem heeft, loof de HEER. Halleluja!'. Paula vertelde, 'God verandert ons leven en we hebben het niet eens door'.

² Mattheüs 7:12

Vluchten voor de overstroming

NAD Refugees, 18 september

Ciin Kiim, 19

Moeder schudde de zevenjarige Kiim wakker. 'Wakker worden!', zei ze. 'Het regent ontzettend hard. Het is vies hier. We gaan naar de tweede verdieping'. Kiim was diep in slaap geweest en versuft opende ze haar ogen. Water kolkte op de aarden vloer van het huis. Ze kon de regen tegen het huis horen slaan. Bliksemschichten flitsten. Kim stond gehoorzaam op en volgde haar moeder de bamboetrap op die naar de tweede verdieping leidde.

De eigenaars van het huis, een man en een vrouw, stonden in de buurt van de ladder op de tweede verdieping. Ze hadden moeder en Kiim gezegd naar boven te gaan om aan het stijgende overstromingswater te ontsnappen in hun kleine dorp in Myanmar. Moeder liet Kiim eerst naar boven klimmen. Bovenaan zag Kiim de man en vrouw en hun twee kleine meisjes. Kim was gek op Esther, die drie jaar was, en Muan, die maar een paar maanden oud was. Als onderdeel van haar werk gaf ze de meisjes eten en deed ze hen in bad.

Als Esther haar rijst en gefrituurde garnaal niet opat, mocht Kiim de rest opeten. Maar moeder wilde niet dat ze de garnaal at. Ze zei dat garnaal volgens de Bijbel onrein is. Moeder werkte als huishoudster voor het gezin. Ze waste hun kleding, bereidde hun maaltijden en haalde water in een emmer uit het meer zodat ze konden drinken en een bad konden nemen. De man en vrouw, die op de tweede verdieping woonden met hun kleine meisjes, waren te arm om moeder te betalen. In plaats daarvan hadden ze haar en Kiim gevraagd om op de eerste verdieping te komen wonen en hun eten te delen. Kiim was nog nooit naar school geweest.

Nu stortte het van de regen en de kleine Esther en Muan huilden. Ze waren bang. Het gammele bamboehuis schudde zo erg dat het leek alsof het elk moment in elkaar kon storten. WHAP! Plotseling vlogen de plastic ramen van de bovenverdieping door een windvlaag in de rondte. KERCHOP! Een enorme wind rukte het dak eraf. Kiim was meteen doorweekt toen de regen op haar neerkwam. Ze zag dat het water snel steeg en bijna de tweede verdieping van het huis had bereikt. Ze kon niet zwemmen. Niemand van hen kon dat. Wat stond er nu te gebeuren?

Moeder bad. 'Lieve God, als U mijn dochter en mij uit deze storm redt, zal ik mijn dochter aan U geven en geloven dat U ons naar een betere plek leidt, naar de Verenigde Staten', zei ze. Vele keren herhaalde moeder het gebed. Kim bad ook. De man en de vrouw baden. Na een tijdje hield het op met regenen. Maar de twee gezinnen zaten vast op de tweede verdieping en moesten wachten tot het water zou zakken. Ze hadden geen eten of elektriciteit. Een vuurtje maken was niet mogelijk. Zeven dagen wachtten ze. Toen pas konden ze het huis verlaten. Op de een of andere manier hadden ze het overleefd. Moeder dankte God dat Hij hun gebeden had beantwoord.

Heel, heel erg moeilijk

Dertiende sabbat, 25 september

Niang Muang, 21

De eerste schooldag was erg zwaar voor Niang. Heel erg zwaar. Het negenjarige meisje was nog maar een maand geleden vanuit haar thuisland, Myanmar, in de Verenigde Staten aangekomen. Haar ouders waren vluchtelingen. Ze verstond geen Engels en had geen vrienden. Tot overmaat van ramp was het schooljaar ook al een hele tijd begonnen en was haar eerste schooldag in november.

‘Hallo, hoe heet jij?’, vroeg een meisje. Niang schudde haar hoofd. ‘Nee’, zei ze. ‘Oh’, antwoordde het meisje verbaasd. ‘Waar kom je vandaan?’. Weer schudde Niang haar hoofd. ‘Nee’, zei ze. Even later kwam er een jongen naar haar toe. ‘Hé, hoe heet jij?’, vroeg hij. ‘Nee’, antwoordde Niang terwijl ze haar hoofd schudde. De jongen begreep er niets van. ‘Waar kom je vandaan?’, zei hij. ‘Nee’, antwoordde Niang en weer schudde ze haar hoofd.

Niang wilde niet onbeleefd zijn. Ze begreep alleen niet wat de kinderen haar vroegen. Omdat ze geen Engels kende, zat ze de hele ochtend stilletjes in de les. In de middagpauze liep ze achter de andere kinderen aan naar de kantine. De 25 kinderen uit groep 6 zaten altijd bij elkaar aan de tafels die voor hen bestemd waren. Er stonden ook wat onderwijzers in de buurt om alles in de gaten te houden.

Niang keek naar het eten dat in de kantine werd geserveerd: nacho met kaas en gehakt; minipizza's; kipnuggets. Ze kende het eten helemaal niet. Zij at altijd mosterdblaadjes, aardappelbladeren, waterkers, bruine bonen en oranje linzen. Nadat ze het vreemde eten had geproefd, ging ze terug naar het klaslokaal en zei niets totdat de schooldag voorbij was. Thuis bad ze God om hulp. ‘Lieve God, help me alstublieft om de volgende schooldag te overleven’, zei ze. ‘Help me om geen ruzie te krijgen met de docent. Bescherm me als ik naar school loop. Amen.’

Niang snapte vele dingen op school niet. Ze wist niet precies waar alles was in school en ze kon ook geen hulp vragen omdat ze geen Engels sprak. Toen haar onderwijzeres een multiple-choice toets voor haar neus legde, wist ze niet wat ze moest doen. Ze begreep de vragen niet en ze had er geen idee van hoe ze het antwoord in moest vullen. Willekeurig omcirkelde ze antwoorden. Soms werd haar docent boos. Een paar kinderen praatten dan door elkaar waardoor het steeds rumoeriger werd in de klas. Hun docente hield daar niet van. ‘Stil allemaal!’, snauwde ze. Een moment lang hield het de kinderen stil, maar even later waren ze het alweer vergeten.

Het geroezemoes groeide. ‘Houd jullie mond!’, riep de onderwijzeres. Weer was het even stil in het lokaal, maar korte tijd later begonnen de leerlingen opnieuw te praten. De docente was het zat. ‘Iedereen moet in stilte hun lunch opeten, behalve Niang’, schreeuwde ze. Nu werd het doodstil in het lokaal. De straf hield in dat niemand tijdens de middagpauze mocht praten in de kantine, op Niang na. Niang beseftte dat de onderwijzeres aardig tegen haar was omdat ze haar mond nooit opendeed in de klas. Ze zei liever geen woord dan dat de docente tegen haar schreeuwde.

Thuis bleef ze elke dag angstig bidden. 'Lieve God, help me alstublieft om de volgende schooldag door te komen. Help me om geen ruzie te krijgen met mijn onderwijzeres en houd me veilig als ik naar school wandel'. Groep 6 was zwaar voor Niang. Groep 7 was beter te doen voor haar. Ze kende de school nu redelijk goed en dus hoefde ze de weg niet te vragen. Ze leerde een beetje Engels en maakte vrienden. 'Hoe heet jij?', vroeg een meisje. 'Ik heet Niang', zei Niang met een verlegen glimlach. Ze begreep de vraag! 'Oh, en waar kom je vandaan?', zei het meisje. 'Ik kom uit Burma, sommigen noemen het Myanmar', antwoordde Niang. Het meisje knikte. Ze had weleens van dat land gehoord. Een paar andere vluchtelingenkinderen van Myanmar gingen ook naar hun school. 'Oh, oké', zei ze. 'Wil je samen spelen?'

Niang voelde zich heel blij. Nog even en ze hoorde er helemaal bij. Ze was beter op haar plek in de brugklas. Ze ruilde de openbare school in voor een adventistische school. Dat kon ze doen door het geld dat opgehaald was tijdens een dertiende sabbatcollecte om vluchtelingen te helpen in de Verenigde Staten en Canada. Ze was er blij om dat ze les kreeg van vriendelijke docenten die nooit schreeuwden. Elke dag dankte ze God in haar gebed. 'Lieve God, dank U wel dat U me geholpen heeft om deze nieuwe taal te leren en dat U voor me zorgt en me helpt om de moeilijke dingen stapje voor stapje te overwinnen', bad ze.

In dit kwartaal is een deel van de dertiende sabbatopbrengst bedoeld om meer vluchtelingenkinderen zoals Niang te laten studeren aan adventistische scholen. Dank jullie wel voor wat jullie geven.